

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Uit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen

Deze maand:

- 1 **Van de redactie**
- 2 **Het leven van Maria Magdalena**
- 4 **Een danklied op de derde dag**
- 6 **Vormen van hulpverlening**
- 7 **Vreemd, van een ander**
- 8 **Het Hooglied**
- 9 **Leert de Bijbel een platte aarde?**
- 10 **De eindtijd**

Heel veel verzen van het Oude Testament hebben betrekking op historische feiten, maar bovendien spreekt God, die alle dingen vanaf het begin kent, hierin op een verborgen wijze over Zijn Zoon. Laten wij als voorbeeld Hosea 11:1 nemen, waar wij lezen: 'Toen Israël een kind was, had Ik hem lief, en uit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen'. Hierbij denken wij aan de boodschap van Mozes aan de farao: 'Zo zegt de Heere: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. Daarom zeg Ik tegen u: Laat Mijn zoon gaan, zodat hij Mij kan dienen' (Ex. 4:22-23). De toespeeling op de uittocht is duidelijk.

Groot is echter onze verbazing als wij in het evangelie volgens Matteüs vernemen dat deze woorden van de profeet een nieuwe toepassing hebben gekregen na de geboorte van Jezus Christus: 'En hij (d.i. Jozef) stond op, nam het kind en zijn moeder 's nachts mee en vertrok naar Egypte. En hij was daar tot de dood van Herodes; opdat vervuld werd wat door de Heer gesproken is door middel van de profeet, die zei: 'Uit Egypte heb Ik mijn Zoon geroepen' (Matt. 2:14-15). Jozef en Maria en het Kind moesten naar Egypte vluchten om te ontkomen aan de moordlust van koning Herodes. God noemt dit Kind 'Zijn Zoon' in een veel diepere zin dan Hij het van het volk Israël kon zeggen. Dit Kind is het ware Israël, dat nu op volmaakte wijze zijn geschiedenis opnieuw begint. Het jonge Kind is zo groot in Gods oog, dat in dit hoofdstuk van Matteüs vijfmaal sprake is van 'het Kind en Zijn moeder' – en niet omgekeerd: 'de moeder en het Kind'. Christus is de ware Zoon van God en het ware Israël, de Knecht van Jahweh.

Dit principe zien wij ook in de profetieën van Jesaja over de Knecht van de Heere (Jes. 42, 49, 50, 52 en 53). Vaak is de toepassing op Israël als Gods volk legitiem, maar bijvoorbeeld als er sprake is van het Licht

voor de heidenvolken is er op grond van de nieuwtestamentische citaten uit Jesaja 42 en 49 weer een heenwijzing naar de Persoon van Christus (Luc. 2:32; Hand. 13:47; 26:23). Hij is het ware Licht van de wereld. En Jesaja 52 en 53 vormen natuurlijk een heel duidelijk getuigenis aangaande de lijdende Knecht van de Heere, de verworpen Messias.

Dit geldt in de derde plaats ook voor het thema van de wijnstok. Het huis van Israël is de wijngaard van de Heere, maar Hij vond hierin geen goede vruchten (Jes. 5). Christus hanteert die beeldspraak dan ook in de gelijkenis van de slechte landbouwers in Lucas 20:9-19. Zij ontzagen zich niet om de geliefde Zoon van de Eigenaar van de wijngaard om te brengen. Maar de Steen die de bouwers hebben verworpen, is tot een Hoeksteen geworden (Ps. 118:22). De opgestane Christus is nu de ware Wijnstok; en ieder die door het geloof in Hem blijft, zal veel vrucht dragen (Joh. 15). Als de band met Hem levend en krachtig is, zal er bij ons ook vrucht te vinden zijn: 'Door Mij is bij u vrucht te vinden' (Hos. 14:9). Dat wensen wij u van harte toe aan het begin van dit nieuwe jaar, en het begin van een nieuwe jaargang van het magazine Rechtstreeks. Namens de redactie, Hugo Bouter

Web tip

[Klik hier](#)

HET LEVEN VAN MARIA MAGDALENA

Een beknopte bijbelse biografie

2. Bij het kruis en het graf van Jezus

Vanaf Lucas 8 horen we niets meer over Maria Magdalena, tot op de kruisiging van onze gezegende Heer. Alle evangelisten – hoewel Lucas haar naam niet noemt – vermelden dat ze getuige was van het sterven van de Heer, of in elk geval van de gebeurtenissen in verband met Zijn sterven. En waar we haar ook zien in deze laatste dagen samen met andere vrouwen, haar naam wordt telkens het eerst genoemd. Behalve in één situatie, namelijk in het evangelie naar Johannes, waar de moeder van Jezus op de voorgrond staat: 'bij het kruis van Jezus nu stonden Zijn moeder en de zuster van Zijn moeder, Maria, de vrouw van Klopas, en Maria Magdalena' (Joh. 19:25).

Hier denkt de Heer in de eerste plaats aan Zijn moeder, en wat is dat mooi! Want nu Hij het werk heeft volbracht dat God Hem te doen had gegeven, wilde Hij haar toevertrouwen aan de zorg van de geliefde discipel. In Matteüs en Marcus daarentegen staat Maria Magdalena op de voorgrond, ze wordt daar als eerste genoemd. Hieruit blijkt wel dat de Heer haar toegewijde liefde heeft opgemerkt. Alleen Lucas spreekt tweemaal in het algemeen over 'de vrouwen nu die met Hem waren meegekomen uit Galilea' (Luc. 23:49, 55). Maar omdat Maria Magdalena door Matteüs met name wordt genoemd onder de vrouwen die Jezus waren gevolgd van Galilea om Hem te dienen (Matt. 27:55-56), weten we dat ze hoorde bij de groep waarover Lucas spreekt.

We hebben geen beschrijving van de reizen waarop, zoals al eerder opgemerkt, Maria Magdalena en de andere Galileese vrouwen Jezus vergezelden. Maar het staat vast dat ze bij Hem waren tijdens Zijn laatste bezoek aan Jeruzalem, toen Hij op het punt stond Zichzelf door de eeuwige Geest onberispelijk aan God op te offeren. Wat een voorrecht was het voor deze toegewijde gelovigen, Zijn woorden te horen en Zijn gezicht te zien tijdens de laatste weken van Zijn leven op aarde! Maar ze worden pas genoemd toen het einde gekomen was, want de Geest van God hield Zich niet met hen en hun voorrechten bezig. Heel de hemel, kunnen we wel zeggen, vestigde de aandacht toen op het Lam dat de zonde van de wereld wegneemt. Maar toen het grote verzoeningswerk was volbracht, wilde de Heilige Geest de trouw van Maria Magdalena en de vrouwen die bij haar waren opmerken en laten optekenen.

Waarom stond Maria Magdalena eigenlijk bij het kruis? Vanwege haar liefde voor Hem die haar had verlost uit de slavernij van de satan. Jezus bezat haar hart en dat

trok haar naar iedere plaats waar Hij heenging. Dat was de reden dat ze bij Hem wilde zijn in Zijn dood, zoals ze bij Hem was geweest in Zijn leven. Tweemaal krijgen we een blik van haar bij het kruis, eenmaal voor Zijn dood en eenmaal daarna. Alleen Johannes noemt als eerste de moeder van de Heer: 'bij het kruis van Jezus nu stonden Zijn moeder en de zuster van Zijn moeder, Maria, de vrouw van Klopas, en Maria Magdalena' (Joh. 19:25).

De geliefde discipel hoorde ook bij deze kleine groep. Eerst waren alle discipelen gevluht. In de angst van dat ogenblik, toen het uur van Zijn vijanden en van de macht van de duisternis was aangebroken, hadden allen de Meester verlaten en waren gevluht. Maar Johannes herstelde zich van deze vrees. En Simon Petrus ook enigszins, want hij 'volgde Hem uit de verte tot aan de voorhof van de hogepriester, en nadat hij naar binnen was gegaan, zat hij bij de dienaren om de afloop te zien' (Matt. 26:58). Maar Petrus ging helaas naar binnen in vertrouwen op zijn eigen kracht; en ondanks de waarschuwing die hij had gekregen viel hij in de vreselijke zonde van de verloochening van zijn Heer.

Maar van de andere discipelen horen we niets. Hoe goed moet het dus voor het hart van de Heer zijn geweest om deze vier getrouwen in Zijn nabijheid bij het kruis te zien staan. Wat een smart was het voor Hem geweest toen de drie discipelen die Hij speciaal had uitgekozen, niet in staat waren een uur met Hem te waken in de hof van Getsemane. Maar nu werd Hij vertroost door het zien van deze vier volgelingen, die de kracht ontvingen om de macht van de boze te weerstaan – die op dat moment schijnbaar onoverwinnelijk was. Deze vier kregen de kracht om hun eigen onuitsprekelijke verdriet te overwinnen bij het aanschouwen van Zijn smart en lijden. Alle gevaren die er waren, overwonnen ze door hun intense liefde voor Hem, die alles voor hun hart geworden was. Ze hadden maar één verlangen: bij Hem te zijn en Hem te zien.

Maar speciaal Maria Magdalena is het onderwerp van onze overdenking. We kunnen nu dus niet stilstaan bij de bijzondere genade die de stervende Heiland aan Zijn moeder Maria bewees door haar op te dragen aan de zorg van de geliefde discipel. We hebben daar al op gewezen in onze overdenking van het leven van Maria, de moeder van de Heer. We houden ons nu bezig met Maria Magdalena, uit wie Jezus zeven demonen had uitgeworpen. En we willen vooral wijzen op de betekenis van de plek van Maria Magdalena bij het kruis. We hebben al opgemerkt dat ze daar was, doordat haar liefde

voor de Heer haar hier bracht. Zelfs de jongste gelovige zal dat begrijpen. Deze plaats was dus het bewijs van haar volkomen toewijding. Ze zou inderdaad met recht de woorden van Ittai kunnen spreken, die tegen David zei: 'Zo waar de HEERE leeft en mijn heer de koning leeft, op de plaats waar mijn heer de koning zal zijn, in dood of in leven, voorzeker, daar zal uw dienaar zijn' (2 Sam. 15:21).

Dit was in feite de taal van het hart van Maria Magdalena, toen ze daar stond bij het kruis en haar Heer zag lijden. Maar er is nog iets, als het gaat om de betekenis hiervan voor onszelf. De dood van Christus heeft twee aspecten. In Zijn dood verheerlijkte Hij God in alles wat Hij is, en dit vormde de grondslag van de verzoening, de rechtvaardige basis voor de redding van Zijn verlostten. Maar aan de andere kant mogen we Zijn dood zien met betrekking tot onszelf in deze wereld. De apostel Paulus spreekt hiervan als hij zegt: 'Of weet u niet, dat wij allen die tot Christus Jezus gedoopt zijn, tot zijn dood gedoopt zijn?' (Rom. 6:3). En hij toont dat hij de waarheid hiervan voor zichzelf had begrepen toen hij schreef: 'Ik ben met Christus gekruisigd' (Gal. 2:20).

Op deze wijze vereenzelvigde Maria Magdalena zich ook met de dood van Christus, door haar plaats bij het kruis in te nemen – evenals degenen die bij haar waren. Ze beseftte nog niet de volle betekenis van haar daad, maar toch was het zo. Want ze was gestorven voor de hele wereld, en de wereld was gestorven voor haar, terwijl Hij die daar voor haar ogen op het kruis hing haar leven was. Dit is in feite een voorbeeld van de normale positie van de christen, en we mogen onszelf wel afvragen in hoeverre we hieraan beantwoorden.

Nu we op de diepe betekenis hebben gewezen van de positie die Maria Magdalena innam bij het kruis, willen we verder niet proberen door te dringen in de wisselende gevoelens die haar hart en dat van hen die bij haar waren vervulden. Eén ding was zeker. Ondanks de duisternis waarin ze waren gehuld, was Hij voor hen volkomen het Voorwerp van hun geloof. Er was geen enkele twijfel aangaande Zijn Persoon, die hun harten kon verontrusten. In Zijn sterven was Hij juist kostbaarder dan ooit voor hen. We zouden haast zeggen dat het voornaamste gevoel dat hen beheerste de gemeenschap met Zijn lijden was. Misschien sprak Zijn lichamelijk lijden het meest tot hen op dat moment. In elk geval zijn we er zeker van dat hun vurige liefde voor de geliefde Lijder hen ertoe bracht mee te lijden en zich te vereenzelvigen met heel Zijn toestand – voor zover ze die begrepen.

Als we in dit verband Psalm 22 lezen, begrijpen we beter wat deze toegewijde gelovigen zagen, terwijl ze eerbiedig luisterden naar de woorden die van Zijn lippen kwamen. Sterke stieren van Basan omringden Hem, ze sperden hun mond tegen Hem open als een verscheurende en brullende leeuw. En Hij? Hij werd uitgestort als water. Al Zijn beenderen waren ontwricht. Zijn hart werd als was, het smolt in Zijn binnenste. Zijn kracht verdroogde als een potscherf en Zijn tong kleefde aan Zijn gehemelte. In die omstandigheden zei Hij tegen God: 'U legt Mij neer in het stof van de dood' (Ps. 22:16).

En nog meer lijden was Zijn deel. Maar we willen nu niet verder lezen over de honden die Hem omsingelden

en de bende boosdoeners die Zijn handen en voeten doorstaken. Ieder kan deze Psalm zelf lezen en nadenken over de bijzonderheden, om zo enigszins de betekenis van dit tafereel op Golgota te begrijpen dat zich voor de ogen van Maria Magdalena afspeelde. 'Gezegende Heer! Alle hoop van deze vier volgelingen, en al onze hoop is gegrond op Wie U bent en op Uw lijden op het kruis. En wij prijzen U, onze God en Vader, dat wij niet alleen weten dat dit zo is, maar dat U onze voeten ook hebt geplaatst op deze Rots der eeuwen. Door Uw genade erkennen wij met blijdschap dat er geen andere grondslag is waarop wij voor Uw aangezicht rusten dan Christus en Zijn volbrachte werk. We prijzen U hiervoor nu, en zullen dat doen tot in eeuwigheid. Amen'.

De tweede blik die we van Maria Magdalena krijgen in verband met het sterven van Christus, maar nu hierna, vinden we in de eerste drie evangeliën. Het is eenvoudig een algemene mededeling dat – en we citeren nu uit Matteüs – bij het kruis 'Nu waren daar vele vrouwen die uit de verte toezagen, die Jezus waren gevolgd van Galilea om Hem te dienen; onder hen was Maria Magdalena en Maria, de moeder van Jakobus en Jozef, en de moeder van de zonen van Zebedeüs' (Matt. 27:55-56). Hieruit blijkt dat Maria Magdalena zich nu had teruggetrokken van de plek dichtbij het kruis en zich bij de andere vrouwen had gevoegd die Jezus waren gevolgd van Galilea.

Toen de Heer Zijn moeder toevertrouwde aan de zorg van de geliefde discipel, nam deze haar van dat uur af in zijn huis (Joh. 19:27). Als dit betekent dat hij het onmiddellijk deed, dan was dit waarschijnlijk het moment waarop deze kleine groep toegewijde gelovigen uiteenging – misschien zelfs op aanwijzing van de Heer – en waarop Maria Magdalena en Maria, de vrouw van Klopas, teruggingen naar de plaats waar de andere vrouwen uit Galilea stonden. Dit was van verre, op een afstand van het kruis, maar wel zodanig dat ze konden zien wat er gebeurde. Lucas zegt: 'Zijn bekenden nu stonden op een afstand, ook de vrouwen die Hem waren gevolgd van Galilea, en zagen dit aan' (Luc. 23:49).

En wat ze zagen, kunnen we opmaken uit een vergelijking van de evangeliën. Ze hoorden de beschimpingen van de voorbijgangers, die het hoofd schudden en zeiden: 'U die het tempelhuis afbreekt en in drie dagen opbouwt, verlos Uzelf, als U Gods Zoon bent, en kom van het kruis af!' (Matt. 27:40). Ze hoorden de spot van de overpriesters, de schriftgeleerden en de oudsten, die zelfs woorden uit Psalm 22 citeerden, waardoor ze onbewust de Schrift vervulden. De misdadigers die met Hem waren gekruisigd, deden ook mee met de algemene spot. De soldaten verdeelden Zijn kleding door het werpen van het lot. En er kwam duisternis over het hele land tot het negende uur toe. Verder riep onze Heer Zelf tweemaal met luider stem, de eerste maal onder de zware last van het door God verlaten zijn, en de tweede maal toen Hij Zijn geest overgaf. En zelfs de aarde beefde en de rotsen scheurden¹. Deze dingen, of sommige van deze dingen, zagen Maria Magdalena en de andere vrouwen terwijl ze op een afstand stonden en met treurende ogen en gebroken harten toekeken.

1) In Matteüs wordt dit gezegd in verband met de heiligen die uit de graven gingen na de opstanding van de Heer. Maar toch zegt hij uitdrukkelijk dat de hoofdman en zij die met hem Jezus bewaakten, deze aardbeving zagen.

EEN DANKLIED OP DE DERDE DAG

*'Op de derde dag zult u naar het huis van de HERE gaan'
(2 Koningen 20:5).*

Hizkia's zorg voor het huis van de HERE

Het huis van God was heel belangrijk voor koning Hizkia, omdat hij wandelde in Gods wegen. Hij wilde evenals zijn grote voorvader David koning zijn bij de gratie van God, en daarom droeg hij zorg voor de tempeldienst. Zijn goddeloze vader Achaz had de tempel leeggeroofd en die vervolgens gesloten (2 Kron. 28:21-24). Hizkia maakte dit in het eerste jaar van zijn regering weer ongedaan; reeds in de eerste maand opende hij de deuren van het huis van de HERE en herstelde ze (2 Kron. 29:3). Dat was een mooi begin van zijn regering en het werd gevolgd door een volledig herstel van Gods huis, van de eredienst en alles wat ermee verband hield. Het Paasfeest werd op een unieke wijze gevierd en het land werd gereinigd van de afgoden. Het was een tijd van reveil, herstel, en terugkeer tot God en Zijn dienst. Hizkia was in dit alles voorspoedig: 'Hij deed wat goed en recht en trouw was voor het aangezicht van de HERE, zijn God. In al het werk dat hij begon met betrekking tot de dienst van het huis Gods, tot de wet en het gebod, waarin hij zijn God zocht, handelde hij met volle toewijding en was hij voorspoedig' (2 Kron. 31:20-21).

Toen kwam er echter beproeving in het leven van de koning. Op de periode van voorspoed volgde een tijd van lijden en loutering, een tijd van benauwdheid van buiten en van binnen. Van buitenaf was er de dreiging van de koning van Assur, die tegen Juda optrok en het beleg sloeg voor Jeruzalem. In zijn periode van voorspoed was Hizkia tegen hem in opstand gekomen (2 Kon. 18:7). Van binnenuit was er angst en vrees voor de naderende ondergang van de stad – en later kwam daar nog de dodelijke ziekte bij waaraan Hizkia haast was gestorven. In deze kritieke periode vinden wij vrij snel een kentering in het gedrag van de koning ten aanzien van het huis van God. Zelfs vrome mannen kunnen falen als ze op de proef worden gesteld!

Toen Sanherib de vestingsteden van Juda veroverde, gebruikte Hizkia de schatten van de tempel namelijk als een soort afkoopsom om de verdere opmars van de koning van Assyrië te voorkomen: 'In het veertiende jaar van koning Hizkia trok Sanherib, de koning van Assyrië, op tegen alle versterkte steden van Juda en bezette ze. En Hizkia, de koning van Juda zond tot de koning van Assyrië, naar Lachis, deze boodschap:

Ik heb gezondigd; trek van mij weg; wat u mij oplegt, zal ik opbrengen. Toen legde de koning van Assyrië aan Hizkia, de koning van Juda, driehonderd talent zilver en dertig talent goud op. En Hizkia gaf al het zilver dat zich bevond in het huis van de HERE en in de schatkamers van het huis van de koning. In die tijd sneed Hizkia het goud af van de deuren en de deurposten van de tempel van de HERE. Hizkia, de koning van Juda, had die met goud laten overtrekken. Hij gaf dat goud aan de koning van Assyrië' (2 Kon. 18:13-16). Dit hield in dat Hizkia het huis van God, dat hij eerst hersteld had, nu ontluisterde.

Wij lezen hier ook niet dat hij God om raad vroeg, of dat hij opging naar de tempel om te bidden. Hij handelde eigenmachtig en schaadde daarbij de belangen van Gods huis. De negatieve gevolgen daarvan konden niet uitblijven. Sanherib incasseerde wel de schatting die Hizkia afdroeg, maar stuurde desondanks toch een sterke legermacht naar Jeruzalem – hoewel de hoofdmacht van het leger bij Lachis bleef. Eerst beperkte de koning van Assyrië zich tot een psychologische oorlogvoering door middel van zijn maarschalk. De retoriek van deze man was echter zo effectief dat Hizkia erdoor in het nauw werd gebracht. Toen moest hij wel Gods aangezicht zoeken: hij scheurde zijn kleren, bedekte zich met een rouwgewaad en ging de tempel binnen (2 Kon. 19:1). De nood was hoog gestegen. Toch lezen wij hier niet dat Hizkia zélf een gebed uitsprak. Dat liet hij over aan de profeet Jesaja, die een gebed moest opzenden voor het overblijfsel dat nog gevonden werd.

Pas nadat er opnieuw gezanten van Sanherib met een dreigbrief waren gekomen, vinden wij een persoonlijk gebed van de koning. Daarin noemde hij de HERE ook 'onze God', terwijl hij tegenover de profeet meer afstandelijk had gesproken over 'uw God' (2 Kon. 19:4, 19). Het is ontroerend dit gebed van Hizkia te lezen, dat hij opzond nadat hij voor de tweede keer naar Gods huis was opgegaan en daar de brief van het gezantschap van Sanherib had uitgespreid voor Gods aangezicht. De koning deed nu een klemmend beroep op de HERE om Zijn eer als de enige en waarachtige God te handhaven tegenover de nietige afgoden, die slechts het werk van mensenhanden waren. Dit gebed werd op wonderbare wijze verhoord. De Engel van de HERE sloeg het leger van Sanherib, zodat hem niets anders overbleef dan met beschaamd gelaat naar zijn land terug te keren (2 Kron. 32:21).

De betekenis van de derde dag

Maar deze overwinning betekende niet dat alle beproevingen nu voorbij waren. Juist in die dagen werd Hizkia getroffen door een dodelijke ziekte, en de profeet Jesaja bracht hem de ernstige boodschap dat hij hiervan niet zou herstellen. Opnieuw lezen wij dan dat Hizkia een vurig gebed opzond tot God, die hem daarop liet antwoorden door middel van de profeet: 'Ik heb uw gebed gehoord. Ik heb uw tranen gezien. Zie, Ik ga u gezond maken; op de derde dag zult u naar het huis van de HERE gaan' (2 Kon. 20:5).

Van de drie keer dat deze geschiedenis in de Schrift voorkomt, wordt alleen hier de belofte vermeld dat Hizkia *op de derde dag* weer zou mogen opgaan naar Gods huis. Nu ging het niet om een smeekgebed om uitredding, zoals de voorgaande keren dat Hizkia was opgegaan naar de tempel. Maar nu was het zijn doel om Hem te danken en te eren voor de verkregen verlossing. Hizkia veranderde van een smekeling in een *aanbidder*, zoals hij in zijn danklied ook zei. Zijn taak was voortaan God te loven en te prijzen in Zijn huis: 'De levende, de levende, hij looft U (...). De HERE is gereed om mij te verlossen. Daarom doen wij het snarenspeel klinken al de dagen van ons leven in het huis van de HERE' (Jes. 38:19-20). Hier is een parallel te zien met bijv. psalm 116, waar God een loffer wordt gebracht in Zijn huis vanwege de verlossing uit de banden van de dood.

Zoals gezegd: Hizkia mocht God zijn dank betalen op de *derde dag*. Ongetwijfeld is het niet toevallig dat dit hier zo staat, want de derde dag verwijst in de Schrift naar de opstanding uit de doden. Christus is opgewekt op de *derde dag*. Alleen op grond van Zijn sterven en opstanding kunnen wij als vernieuwde mensen het lied van de verlossing aanheffen en God eren in Zijn huis. Het gaat voor ons als christenen niet om een tempel van hout en steen, maar om een geestelijk huis, de Gemeente van de levende God. In de Gemeente mogen wij geestelijke offeranden aan God brengen (zie o.a. 1 Kor. 3:16; 2 Kor. 6:16; Ef. 2:20-22; 1 Tim. 3:15; 1 Petr. 2:5).

In figuurlijke zin is de belofte die Hizkia hier kreeg ook op ons van toepassing. Wij mogen eveneens 'op de derde dag' onze God en Vader hulde brengen in Zijn huis. Wij doen dat op de grondslag, het fundament van Christus' opstanding. Zo komen wij met onze offeranden van lof en dank bij God, en aanbidden wij Hem als de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. Wij naderen als priesters in het geestelijke huis, waarvan Christus Zelf de Hoeksteen is. Wanneer wij zo tot God komen, is dit werkelijk een *opgaan* naar Zijn huis. Wij mogen hart en ziel tot Hem opheffen. Onze lofzang stijgt als kostelijk reukwerk op tot de troon van God, die wij straks verheerlijkt zullen omringen (Openb. 5).

In Genesis 1 zien wij dat op de derde dag het droge te voorschijn kwam en de aarde vrucht ging voortbrengen. Zo hebben wij als gelovigen een veilige plaats bereikt, waar de wateren van het oordeel ons niet meer kunnen deren en waar wij voor God vrucht kunnen dragen. Doordat wij verbonden zijn met de opgestane Heer, kan er nieuw leven uitspruiten. Wij brengen Hem de vrucht van onze lippen en andere offers die voortkomen uit

de nieuwe schepping (vgl. Joh. 12:24; Rom. 6:22; 7:4; Gal. 5:22; 6:8; Hebr. 13:15). Op deze nieuwe grondslag kunnen wij God dienen, verlost van de wereld en van de macht van de tegenstander.

Zoals Israël eertijds hebben wij het land van de slavernij verlaten en zijn wij 'drie dagreizen ver' de woestijn ingetrokken om onze offers te kunnen brengen (Ex. 8:27). Het was ook op de derde dag, dat God Zichzelf aan Israël openbaarde en het volk tot Hem mocht naderen bij de Sinai (Ex. 19:11,16-17). En op de derde dag trok Israël door de Jordaan, de doodsrivier, in navolging van de ark, die een beeld is van Christus (Joz. 1:11). Zo zijn er nog meer voorbeelden te noemen: Jona bereikte na drie dagen in de 'banden van de dood' het droge. Ester naderde op de derde dag tot de koning en werd van het dreigende oordeel gered. De derde dag is de dag van de opstanding, het verkrijgen van de behoudenis, het bereiken van een veilige plek voor Gods aangezicht om voor Hem vrucht te dragen.

Hizkia schoot tekort in dankbaarheid

Helaas schoot Hizkia tekort in dit vrucht dragen voor God. De vrucht van het vlees kwam weer tevoorschijn. De kroniekschrijver zegt het als volgt: 'Maar Jehizkia schoot tekort in dankbaarheid voor de weldaad, hem bewezen, want hij werd hoogmoedig, zodat er toorn kwam te rusten op hem, op Juda en op Jeruzalem' (2 Kron. 32:25). Als Hizkia telkens met een loffer was opgegaan naar Gods huis, dan was hij misschien bewaard gebleven voor deze zonde. Maar nadat hij van zijn dodelijke ziekte was hersteld, scheen het huis van de HERE niet zo belangrijk meer voor hem te zijn. Het gezantschap uit Babel kreeg niets te horen over de tempel, maar de koning toonde hun wel alle schatten van zijn eigen paleis (2 Kon. 20:12-17 SV). Hizkia was hoogmoedig geworden; hij dacht meer aan zijn eigen eer dan aan Gods eer. Daardoor handelde hij in strijd met zijn eerdere belijdenis toen hij als aanbidder was opgegaan naar het huis van de HERE.

Dit doet ook denken aan wat er van koning Salomo wordt vermeld toen hij de bouw van de tempel in zeven jaar had voltooid: 'Maar over zijn *eigen* huis bouwde Salomo dertien jaar' (1 Kon. 7:1). En aan wat de profeet Haggai de Joden verweet die waren teruggekeerd uit de Babylonische ballingschap: 'Is het voor u de tijd om in *uw* weldoortimmerde huizen te wonen, terwijl dit huis (d.i. de tempel) verwoest ligt' (Hag. 1:4)? Ondanks al het goede dat er van Hizkia, van Salomo en van het overblijfsel valt te zeggen, zien wij in al deze gevallen toch dat zij meer dachten aan hun *eigen* belangen. Daardoor kreeg de HERE niet de plaats en de eer die Hem toekwam.

Het voorbeeld van de Heer Jezus Zelf laat ons een heel andere houding zien, want van Hem staat er geschreven: '(...) de ijver voor Uw huis heeft Mij verteerd' (Ps. 69:10; Joh. 2:17). Hij *bleef* in de tempel, omdat Hij wilde zijn in de dingen van Zijn Vader (Luc. 2:46-49). Laat ons leven steeds in het teken mogen staan van het *opgaan* naar het huis van de HERE, in het besef dat één dag in Zijn voorhoven beter is dan duizend elders (Ps. 84:11).

VORMEN VAN HULPVERLENING

'God heeft nu sommigen in de gemeente een plaats gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, daarna genadegaven van genezingen, vormen van hulpverlening' (1 Kor. 12:28 HSV)

We staan kort stil bij de genadegave van hulpverlening, want deze genadegave is veelal ondergesneeuwd door de gaven van krachten, genezingen en het spreken in talen of tongen. In 1 Korintiërs 12:12-31 wordt de gemeente vergeleken met een lichaam, dat uit vele leden bestaat. De zojuist opgesomde gaven stonden in de top drie van de Korintiërs en ze zorgden toen en ook nu voor verdeeldheid in het lichaam. In vers 24-25 staat dat God het lichaam zó heeft samengesteld dat de edele leden van het lichaam niet zonder de minder edele leden kunnen functioneren.

De gemeente te Korinte was door en door verdeeld (zie 1 Kor. 1:10-17; 11:17-19). Verdeeldheid is één van de oorzaken dat het lichaam, de gemeente, niet goed functioneert. Het is Gods wil dat de leden voor elkaar gelijke zorg dragen. Ieder lid heeft een taak ten dienste van het geheel. En God bepaalt welke plaats en taak iemand heeft in het lichaam (vs. 28-30). Dat niet allen dezelfde taak of gave hebben, blijkt uit het woord 'sommigen'. En als er sprake is van apostelen, profeten en leraars wordt duidelijk dat Paulus hier niet alleen de plaatselijke gemeente te Korinte op het oog heeft, maar het universele lichaam dat bestaat uit alle opnieuw geboren christenen.

Als we stilstaan bij de genadegaven, lijkt het wel alsof we allemaal weinig of niets hebben geleerd. Nog altijd denken we dat er voor ons eer te behalen valt, als we in tongen spreken of pretenderen de gave van genezing te hebben. Zeg ik hiermee dat deze gaven er niet zoveel toe doen? Integendeel, maar Paulus wijst ons een weg die dit alles overtreft (vs. 31). Misschien vraagt u zich af wat er dan zo verkeerd is aan het streven naar het spreken in tongen enz.? Paulus roept ons toch zelf op te streven naar de beste genadegaven (vs. 30). Het probleem zit hem niet zozeer in het streven naar de beste genadegaven, maar het zit in onszelf. Al dit 'streven' heeft alleen maar geleid tot afgunst, ruzie en tweedracht onder gelovigen (vgl. 1 Kor. 3:3). Als we geestelijk zijn, bewandelen we de weg die Paulus ons in 1 Korintiërs 13 wijst. Voor de duidelijkheid: er mag dus gestreefd worden naar de beste genadegaven, als het maar met de juiste intentie gebeurt! Of dit onze 'top drie' genadegaven zijn waarnaar we ons mogen uitstrekken, is nog maar de vraag? Het spreken in tongen, dat voor zoveel verdeeldheid zorgde, staat bij Paulus in ieder geval niet bovenaan, maar wordt als laatste in het rijtje genoemd!¹

De genadegave van hulpverlening komt weinig of niet ter sprake onder christenen. Waarschijnlijk omdat deze gave niet tot onze top drie van genadegaven behoort!? Laat ik hierover kort zijn: God heeft in Zijn wijsheid de gaven voor het lichaam gegeven, en het is niet aan ons om hierover een kwaliteitsoordeel uit te spreken. In het voorgaande gedeelte maakt Gods Geest duidelijk dat de leden die de zwakste schijnen te zijn, juist zeer noodzakelijk zijn voor het lichaam (vs. 22). De genadegaven die in onze ogen misschien onbeduidend zijn, zijn dus in de ogen van God zeer belangrijk. Er bevinden zich in de gemeente leden waarvan niet gezegd kan worden dat zij, naar de mens gesproken, een bijzondere gave bezitten. Het zijn geen evangelisten, leraars of herders; ze staan niet achter de preekstoel en vallen niet erg op. Zij hebben echter andere kwaliteiten, die onmisbaar zijn voor het goed functioneren van het lichaam, de gemeente.

De gave van hulpverlening, iets minderwaardigs?

Een broeder schreef me dat hij zichzelf niet als oudste zag, en zich ook niet als zodanig had opgeworpen. Leiding geven had hij nooit geambieerd, maar hij was nooit weggelopen voor dingen die moesten gebeuren. Hij sprak niet in de woorddienst, omdat ieder zijn eigen gaven en talenten van God heeft gekregen. Hij wist intussen wel waar de zijne lagen: 'Laat mij maar helpen, ondersteunen, mensen bezoeken, gastvrijheid verlenen, auto's repareren etc.' Dit zijn ook dingen die moeten gebeuren, en dáár voel ik mij bekwaam voor en voel ik mij wel bij. *Daar is niets minderwaardigs aan; daar voel ik me niet te groot voor*.

Deze broeder legde zijn hart bloot, en dat is prijzenswaardig. Zijn bescheidenheid sierde hem. Er is echter één maar: kennelijk had hij de indruk dat de taken die hij verrichtte, in de ogen van anderen minderwaardig waren – iets waarvoor men zich te groot voelde. Ik heb geprobeerd deze gedachte bij hem weg te nemen door mijn waardering voor hem uit te spreken. Onze correspondentie is een van de redenen waarom ik de gave van hulpverlening uit de schaduw van de andere gaven wil halen.

1) Voor meer informatie over de genadegaven verwijst ik u naar de brochure 'Kwesties in de gemeente te Korinte', p. 39-42.

VREEMD, VAN EEN ANDER

In het Griekse Nieuwe Testament komt een aantal keren een merkwaardig woord voor, dat zowel zelfstandig als bijvoeglijk kan worden gebruikt. Dat is het woord *allogrios*. Als het bijvoeglijk wordt gebruikt, is de betekenis 'van een ander', 'aan een ander toebehorend', 'andermans', in de zin van 'niet eigen', 'vreemd'. Als het zelfstandig wordt gebruikt, is de betekenis 'vreemde', in de zin van een niet vertrouwd, onbekend iemand. Het woord komt voor in de volgende Schriftplaatsen, gegroepeerd naar de betekenis:

Zelfstandig gebruikt: vreemde

Matteüs 17:25-26 – *Wat denk je, Simon, van wie heffen de koningen van de aarde tol of belasting: van hun zonen of van de vreemden? Toen hij nu zei: Van de vreemden, zei Jezus tot hem: Dan zijn de zonen vrij.*

Johannes 10:5 (2x) – *Wanneer hij al zijn eigen [schapen] heeft uitgedreven, gaat hij voor hen uit; en de schapen volgen hem omdat zij zijn stem kennen. Maar een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zij zullen van hem vluchten, omdat zij de stem van de vreemden niet kennen.*

Hebreeën 11:34 – *profeten die legers van vreemden op de vlucht dreven.*

Bijvoeglijk gebruikt: vreemd, van een ander, andermans

Lucas 16:12 – *En als u in dat van een ander (= God!) niet trouw bent geweest, wie zal u het uwe geven?*

Handelingen 7:6 – *En God sprak aldus, dat zijn nageslacht bijwoner zou zijn in een vreemd land.*

Hebreeën 9:25 – (...) *ook niet opdat Hij Zichzelf dikwijls offerde, zoals de hogepriester elk jaar ingaat in het heiligdom met vreemd bloed.*

Hebreeën 11:9 – *Door het geloof verbleef hij als vreemdeling in het land van de belofte als in een vreemd land.*

Romeinen 14:4 – *Wie bent u dat u andermans huisknecht oordeelt? Of hij staat of valt, gaat zijn eigen heer aan.*

Romeinen 15:20 – (...) *en er een eer in heb gesteld het evangelie te verkondigen daar waar Christus nog niet genoemd was, opdat ik niet op andermans fundament zou bouwen.*

2 Korintiërs 10:15 – (...) *terwijl wij niet roemen buiten de maat op de arbeid van anderen.*

2 Korintiërs 10:16 – (...) *niet om te roemen in het arbeidsterrein van een ander.*

1 Timoteüs 5:22 – *Leg niemand snel de handen op en heb geen gemeenschap met de zonden van anderen.*

Ten slotte: allotri-episkopos

De apostel Petrus lijkt zelf een nieuw woord te hebben bedacht, en wel een woord waarin hij het hierboven besproken woord *allogrios* combineert met het woord *episkopos* – dat 'opziener', 'toezichthouder' betekent –, tot *allogri-episkopos*. Het gaat om 1 Petrus 4:15, waar wij lezen: *Maar laat niemand van u lijden als moordenaar, dief, boosdoener of als bemoeial*. Het gaat om dit laatste woord, dat de NBG '51, de Telosvertaling en de Naardense Bijbel weergeven als 'bemoeial'. De Statenvertaling geeft 'een die zich met eens anders doen bemoeit'; Voorhoeve 1966 en HSV vertalen 'iemand die zich met de zaken van een ander bemoeit'; NBV vertaalt 'onruststoker', de BGT 'ruziezoeker'.

Een interessante vertaling geeft de Willibrordvertaling: 'aanbrenger', oftewel 'valse aanklager'. Het zal u verbazen, maar geen van deze vertalingen is echt fout. Dat komt doordat Petrus in de hele Griekse literatuur de enige is die dit woord heeft gebruikt. We hebben dus geen vergelijkingsmateriaal.

Het gezaghebbende TDNT¹ geeft de volgende mogelijkheden:

1. iemand die kijkt naar, dus aast op andermans bezittingen;
2. een ontrouwe bewaker van aan hem toevertrouwde goederen;
3. bemoeial;
4. een valse aanklager; de keizers Nerva (96-98) en Trajanus (98-117) traden tegen dit soort mensen op.

Als ik deze suggesties nog eens overzie, zou ik de optie 'bemoeial' zeker handhaven. Maar omdat Petrus het woord *episkopos* in 1 Petrus 2:25 gebruikt in de betekenis van 'opziener' (daar zelfs als een aanduiding voor Christus), en hij in 1 Petrus 5:2 volgens sommige handschriften schrijft: 'en houdt toezicht / opzicht', houd ik rekening met de mogelijkheid dat hierin wellicht ook een vermaning ligt opgesloten voor een *opziener die zich met de kudde van een ander bemoeit* – en niet met de plaatselijke kudde, waar immers zijn eerste verantwoordelijkheid ligt. Dan zou het dus om een heel specifiek soort bemoeial gaan – zie nogmaals 1 Petrus 5:2, waar Petrus aan de oudsten schrijft: 'hoedt de kudde van God die bij u is'.

1) H.W. Beyer, art. *allogri(o)episkopos*, in: *Theological Dictionary of the New Testament*, vol. II 621-622, Grand Rapids 1976.

HET HOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Tot de wind van de dag opsteekt en de schaduwen vluchten, zal Ik naar de mirreberg gaan, naar de wierookheuvel' (Hoogl. 4:6).

Mirreberg en wierookheuvel

Het is niet duidelijk wie precies aan het woord is in dit vers. Het kan zijn dat de bruid hier reageert op de beschrijving die de bruidegom in de vorige verzen van haar heeft gegeven. Het kan ook zijn dat de bruidegom nog steeds aan het woord is. Voor beide benaderingen is iets te zeggen. We gaan het eerst bekijken vanuit het perspectief van de bruid. Ze zegt als het ware dat ze erdoor overweldigd is dat ze zoveel voor hem betekent. Dat moet ze allemaal verwerken. Ze voelt zich begrensd in haar vermogen om het tot haar te laten doordringen. Ze kan het niet allemaal bevatten.

De tijd die ze nodig heeft om na te denken over alles wat de bruidegom over haar gezegd, duurt *'tot de wind van de dag opsteekt en de schaduwen vluchten'*. Dat geeft aan dat het nog geen dag is. Er zijn nog schaduwen aanwezig. Het wijst erop dat ze nog wazig ziet. Zo staat er van ons geschreven dat wij *'nu door een spiegel kijken, wazig'* en dat wij *'ten dele'* kennen (1 Kor. 13:12). 'Wazig' betekent 'in een raadsel'. Het is allemaal nog niet volmaakt helder. Het volmaakte kennen is nog niet gekomen.

Daarom gaat ze *'naar de mirreberg, ... naar de wierookheuvel'*. Over mirre en wierook hebben we al eerder gelezen (Hoogl. 3:6). Hier in hoofdstuk 4 lezen we over een mirreberg en een wierookheuvel, wat op een grote hoeveelheid wijst en ook op een niveau dat hoger is dan de grond. Mirre spreekt van het lijden van de Heer Jezus. Wierook spreekt van de liefelijke reuk die de Heer Jezus is voor God. Het spreekt voor ons ervan dat we nadenken over de bittere aspecten van het lijden van Christus, en over de zoetheid van Zijn lieflijkheid. Het lijden heeft Hij *voor ons* ondergaan om ons van onze zonden te verlossen. Daardoor heeft Hij Zijn lieflijkheid op ons kunnen leggen en zijn wij nu voor God aangenaam (Ef. 1:6; vgl. Ezech. 16:14).

Het is goed ons daarmee bezig te houden als we onder de indruk zijn gekomen van de liefde die de Heer Jezus voor ons heeft. We kunnen dat in het bijzonder doen wanneer we als gemeente in de viering van het avondmaal Zijn dood verkondigen aan Zijn tafel. Of moet tegen ons gezegd worden dat we niet in staat zijn slechts een uur met Hem te waken? We moeten leren wandelen

in het licht van het kruis. Dat verlangen zal er zijn en het zal groeien als we Hem zo over ons horen spreken.

Nemen we de tijd om erover na te denken hoe *Hij* ons ziet? We mogen vol verwondering tegen Hem zeggen dat *Hij* heeft gezegd: 'Zo zie Ik jou.' Als we dat in alle nederigheid en met grote dankbaarheid aanvaarden, eren we Hem daarmee. Het is *valse* nederigheid, die zegt dat het geschenk te groot is om te aanvaarden. Wie het aanvaardt omdat *Hij* het geeft, zal Hem ook vragen om alles in zijn leven aan te wijzen wat daarmee niet in overeenstemming is. Dat wil Hij veranderen om te leven op de manier die Hij graag ziet.

Zoals gezegd, kan het ook zijn dat de woorden van dit vers nog door de bruidegom worden uitgesproken ('Ik' met hoofdletter). De betekenis van de wind van de dag, de schaduwen, de mirreberg en de wierookheuvel blijven gelijk, maar worden nu vanuit Zijn perspectief gezien. Zolang het nog geen dag is en de schaduw van de nacht er nog is, is de Heer Jezus voor de Zijnen in de hemel. Hij is daar op grond van Zijn lijden (de mirre) op aarde, en Zijn lieflijkheid voor God. Dat Hij op de mirreberg is, wil zeggen dat Hij onze Hogepriester bij God is. Hij is een Hogepriester, Die met ons kan meelijden zolang wij nog in beproevingen op aarde zijn (Hebr. 4:15; vgl. Matt. 14:23-24).

De wierookheuvel herinnert aan Zijn aangenaamheid voor de Vader, en het feit dat wij in Hem *aangenaam* gemaakt zijn. Op grond daarvan is Hij onze Voorspraak bij de Vader (1 Joh. 2:1). Hij zal daar zijn tot de volle dag aanbreekt. De volle dag, zonder schaduwen, breekt aan wanneer Hij uit de hemel komt om op aarde gerechtigheid te vestigen. Dan zal Hij stralen als 'de Zon van de gerechtigheid' (Mal. 4:2). Er is dan geen wolk meer die enige verduistering veroorzaakt (2 Sam. 23:4). Dit zal het gelovig overblijfsel van Israël ook ervaren, als ze na de hevige beproevingen van de Grote Verdrukking in de rust van het Vrederijk binnengaan. Zover is het nog niet, zoals we in de volgende verzen zien, maar we zien in het geloof wel het volle resultaat van het werk van Christus, zowel van Zijn werk aan het kruis als van Zijn werk nu in de hemel.

Advertentie

Nieuwe website: www.kingcomments.com

Op deze site staat de bijbeltekst met toelichting van alle tot nu toe beschikbare commentaren van Ger de Koning.

LEERT DE BIJBEL EEN PLATTE AARDE?

Het wijd verspreide idee dat de Bijbel een verouderd wereldbeeld laat zien, is onjuist, betoogt prof. dr. M. J. Paul. De Bijbel gebruikt vooral de taal van de waarneming.

Iedereen die zich bezighoudt met de voorstelling van de kosmos in het Oude Testament, komt afbeeldingen tegen van een platte aarde op pilaren in het water. Bovenin is een koepel met hemellichamen. Vandaag wil ik bij dit onderwerp stilstaan ter gelegenheid van de opening van het Logos Instituut.

Dit instituut beschouwt de Bijbel als bron van kennis over ons verleden. Het stelt vragen aan de orde over geloof en wetenschap. Een fundamentele kwestie is daarbij: spreekt de Bijbel alleen op betrouwbare wijze over geloofszaken, of ook over zaken als geschiedenis en wereldbeeld? Betreft het gezag van Gods Woord de gehele Bijbel, of moeten we onderscheid maken tussen een goede kernboodschap en een minder goede verpakking?

Het voorbeeld van de platte aarde en een harde hemelkoepel komt vaak naar voren in discussies over schepping en evolutie. Men wil ermee aangeven dat de Bijbelse beschrijvingen niet bedoeld zijn om kennis over te dragen die van belang is voor onze wetenschapsbeoefening.

Een voorbeeld hiervan is een Duitstalige afbeelding van [Alexandra Schober uit 1960](#). Onder de bovenste hemel is de hemelocean met zes schatkamers (hagel, wolken, wind, regen, nevel, sneeuw). Onder de hemelocean bevinden zich de zon, de maan en de sterren op gelijke afstand van de aarde. Aan de zijkanten staan de zuilen waarop de hemel rust. De onderwereld is uiteraard onder de aarde, en daaronder bevindt zich de Tehom, de oervloed. De zuilen waarop de aarde rust, zijn goed zichtbaar. Waarop de zuilen zelf rusten, is onduidelijk.

Metaforen

Dergelijke tekeningen worden vanaf eind negentiende eeuw gemaakt. Critici geven echter aan dat zulke tekeningen berusten op uit hun verband gehaalde metaforen van Hebreeuwse dichters, waarbij beeldspraak te letterlijk opgevat wordt. Het was de Israëlieten uiteraard bekend dat de zon 's morgens in het oosten opkomt en 's avonds in het westen ondergaat. Hoe kan dat? Hoe kan de maan een cyclus van vier weken doorlopen? Omdat de Israëlieten wisten dat de

zon en de maan met andere snelheden bewogen dan de sterren, zijn er maanden, seizoenen en jaren (vgl. Gen. 1:14). Bevinden de winden zich echt boven de sterren?

De Israëlieten wisten dat het water in de Dode Zee niet te drinken was. De tekeningen verbinden al het water met elkaar, alsof het niet uitmaakt of het water zoet of zout is. Het is wonderlijk dat de geleerden onderling losstaande teksten verbinden tot een gereconstrueerd wereldbeeld, zonder rekening te houden met alledaagse waarnemingen.

Babyloniërs

Aan het eind van de 19e eeuw waren er veel kritische geleerden die veronderstelden dat de Israëlieten allerlei ideeën van de Babyloniërs overgenomen hadden. Dit heeft ook te maken met een late datering van het boek Genesis, in de tijd van de ballingschap. Die overtuiging duurde voort in de twintigste eeuw, maar langzamerhand kwam er oog voor de vele verschillen. In de vertaling van het Babylonische geschrift '*Enuma Elish*' in 1890 staat dat de hemel bestaat uit een harde koepel. Vanaf 1975 is deze onjuiste vertaling losgelaten, omdat blijkt dat de Babyloniërs allerlei verschillende opvattingen over de kosmos hadden.

De Grieken en Romeinen beschouwden de aarde als een ronde bol. Op een munt staat de zoon van keizer Domitianus afgebeeld als een Jupiter gezeten op een globe, met zijn handen opgeheven naar de zeven sterren van de Grote Beer.

De gedachte aan een platte aarde is opgekomen in de negentiende eeuw. Washington Irving beschreef dat de kerkelijke autoriteiten in de vijftiende eeuw in een platte aarde geloofden. Zij zouden Columbus gewaarschuwd hebben dat zijn schip van de aarde af kon vallen, omdat de aarde plat is. Dergelijke voorstellingen zijn echter aantoonbaar onjuist, en moeten bewust geïntroduceerd zijn. De hoogtijdagen van de mythe dat de kerk in een platte aarde geloofde, waren tussen 1870 en 1920, toen darwinisten deze voorstelling gebruikten in hun strijd tegen de kerk over de evolutietheorie.

De genoemde tekeningen hebben water onder de aarde. Dit berust op het verbod om beelden te maken van wat boven in de hemel, beneden op de aarde of in de wateren onder de aarde is (Ex. 20:4). De uitdrukking 'onder de aarde', kan opgevat worden als dat er onder de aarde een zee is.

Vervolg op pag. 12

DE EINDTIJD

'Wanneer u dan de gruwel van de verwoesting, waarvan gesproken is door de profeet Daniël, zult zien staan op de heilige plaats – laat hij die het leest, daarop letten! – laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen. Wie op het dak is, moet niet naar beneden gaan om iets uit zijn huis te halen, en wie op de akker is, moet niet terugkeren naar wat hij achterliet om zijn kleren te halen. Maar wee de zwangeren en de zogenden in die dagen! En bid dat uw vlucht niet zal plaatsvinden in de winter en ook niet op een sabbat. Want dan zal er een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is vanaf het begin van de wereld, tot nu toe, en zoals er ook nooit meer zijn zal. En als die dagen niet ingekort werden, zou er geen vlees behouden worden; maar ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen ingekort worden' (Matt. 24:15-22).

11. De Grote Verdrukking

Christus spreekt hier over een gruwelijke afgod, de gruwel van de verwoesting, waarover we reeds lazen in Daniël 9:27. Hier lezen we dat deze gruwelijke afgod op een heilige plaats wordt opgesteld. Deze afgod is een beeld dat op initiatief van de antichrist wordt gemaakt van het eerste beest en aan wie de antichrist een geest geeft, zodat het beeld kan spreken (Openb. 13:15). Deze afgod wordt in de tempel opgericht en aanbeden.

Vergelijken we Daniël 9 met Matteüs 24, dan mogen we concluderen dat dit zal plaatsvinden halverwege de laatste jaarweek. De reguliere offerdienst zal plotseling worden afgeschaft, waarna dit afgodsbeeld in de tempel wordt opgesteld. Een bevestiging hiervan vinden we in Daniël 12:11: 'Van de tijd af dat het steeds terugkerende offer weggenomen zal worden en de verwoestende gruwel opgesteld zal zijn, zijn het duizend tweehonderdnegentig dagen' (zie kader).

Op dit moment begint de *Grote Verdrukking*. Voor deze periode van drieënhalf jaar vinden we in het boek Openbaring verschillende benamingen:

1290 dagen

Waarom is hier sprake van 1290 dagen, en niet van 1260 dagen? Dertig dagen meer dan de tijd van de verdrukking, die dus een overlapping vormen met het begin van het Vrederijk. In Daniël 12:12 vinden we zelfs een periode van 1335 dagen, dus zelfs 75 dagen meer. Deze 30 resp. 75 dagen zouden verband kunnen houden met het oordeel over de naburige volken.

1. 1260 dagen (drieënhalf jaar, waarbij een maand 30 dagen telt);¹
2. 42 maanden (eveneens drieënhalf jaar);²
3. Een tijd, tijden en een halve tijd (als met tijd een jaar wordt bedoeld, is de som eveneens drieënhalf jaar).³

De oproep van Christus in Matteüs 24:15-20 is gericht tot de mensen die aan het begin van de Grote Verdrukking in Judea wonen. Zij moeten zonder aarzelen vluchten naar de bergen in de nabije omgeving. Er dreigt gevaar voor lijf en leven: wie op dat moment op het dak van zijn huis is en hoort van de afgod die in de tempel is opgesteld, moet via de noodtrap aan de buitenkant van het huis vluchten, en niet eerst nog het huis binnengaan om gauw iets te halen. Wie op het veld aan het werk is en zijn jas aan de kant van het veld heeft neergelegd, moet niet eerst zijn jas gaan halen maar meteen vluchten. Zwangere vrouwen en moeders met kleine kinderen wordt een 'wee' toegeroepen, omdat zij niet zo snel kunnen vluchten. Ook moeten de mensen bidden dat hun vlucht niet op de sabbat of in de wintertijd plaatsvindt. De verdrukking die dan begint, zal alles overtreffen wat mensen ooit aan rampzaligs hebben meegemaakt.

Tot welke mensen zijn de woorden 'laat hij die het leest, daarop letten!' eigenlijk gericht? Het moet wel gaan om Joden in Israël, die in deze periode kennelijk niet alleen het Oude maar ook het Nieuwe Testament hebben gelezen en zich van harte tot God hebben bekeerd.

Verderop worden ze de uitverkorenen genoemd (zie kader). Zij zullen de oproep horen om te vluchten. Maar waarom moeten ze zo ineens het land verlaten en waarheen moeten ze vluchten? Op het moment dat de gruwelijke afgod in de tempel wordt opgericht, begint er een afschuwelijke vervolging van degenen die te kennen hebben gegeven dat zij God vrezen. Zoals we weten uit Openbaring 6:9-11, zijn in de eerste drieënhalf jaar al getrouwe getuigen als martelaars om het leven gekomen. Maar wat er aan het begin van de Grote Verdrukking zal gebeuren, is niet te vergelijken met eerdere vervolging. Wie weigert het beeld te aanbidden en zich te conformeren aan de afgodendienst, zal dit met zijn leven moeten bekopen (Openb. 13:15-17). Helaas zal de meerderheid van Israël, dat de antichrist als Messias zal aanvaarden, vol toewijding meedoen aan de door hem geïntroduceerde afgodendienst.

1) Openbaring 11:3 en 12:6; vergelijk Daniël 12:11-12.
 2) Openbaring 11:2 en 13:5.
 3) Openbaring 12:14; Daniël 7:25 en 12:7.

We mogen immers niet uit het oog verliezen, dat juist op dit moment de satan en zijn demonen vanuit de hemel op de aarde geworpen worden.

Dat is dus de reden waarom Christus de uitverkorenen smeekt om zonder aarzelen het land te verlaten. Het gaat maar om een hele korte tijd. Op deze wijze zal God de Zijnen afzonderen van de 'velen', de goddeloze Joden die onder leiding van de antichrist staan. God zal op deze manier een groot deel van Zijn uitverkorenen in veiligheid brengen. Dit blijkt duidelijk uit Schriftplaatsen als Openbaring 12:6, 13-17, Psalm 60:7 en Jesaja 16:4.

Het overgrote deel van het volk zal echter niet vluchten, want onder de heerschappij van de antichrist voelen ze zich veilig, niet in het minst doordat inmiddels het zeven jaar durende verbond tussen de 'vorst die komen zal' – de regent van het verenigde Europa – en Israël is gesloten (Dan. 9:26-27). Dit verbond wordt ook in Jesaja 28:15 bedoeld: 'Omdat u zegt: Wij hebben een verbond gesloten met de dood, en met het rijk van de dood (dood en dodenrijk verwijzen naar de demonische machten die achter alles schuilgaan) zijn wij een verdrag aangegaan, wanneer de alles wegspoelende gesel voorbijtrekt, komt hij niet bij ons'.

God zal niettemin ook in deze donkere tijd in Jeruzalem een lichtend getuigenis voor Zijn naam bewaren. Hij zal twee getuigen verwekken en hun bijzonder gezag schenken. Zij zullen in de hele periode van verdrukking profeteren. Hun vijanden zullen zij met vuur verteren. Bovendien kunnen zij de hemel sluiten, zodat het niet zal regenen, en water in bloed veranderen. Uiteindelijk zullen deze getuigen echter worden gedood, maar na drie en een halve dag opstaan en in de hemel worden opgenomen (Openb. 11:1-12).

Maar ook aan de tijd van de Grote Verdrukking, die vooral een tijd van de meest afschuwelijke afgodendienst en vervolging van Gods uitverkorenen is, zal een einde komen. Vanwege de uitverkorenen zal die tijd maximaal drieënhalf jaar duren. God heeft deze beperking al van tevoren vastgelegd. In de profetieën van Gods Woord

De uitverkorenen

Er zullen in deze tijd dus godvrezende Joden in Israël zijn die in God geloven, hoewel er geen christenen meer op aarde zijn, omdat zij al op een eerder tijdstip zijn opgenomen. Sinds Pinksteren, toen de Heilige Geest op aarde kwam om woning te maken in de individuele gelovigen, is op vele manieren het evangelie verkondigd dat iedereen die zich van harte tot God bekeert, zijn zonden belijdt en gelooft in het verzoeningswerk van Christus, vergeving van zonden ontvangt. Zo iemand mag weten dat hij, door gelovig het evangelie te aanvaarden, bij de Gemeente van God hoort. Haar eeuwige bestemming is het Vaderhuis.

Dit evangelie wordt ook wel het 'evangelie van de genade' genoemd, dat onderscheiden kan worden van het 'evangelie van het Koninkrijk' (Matt. 24:14). De verbreiding van het evangelie van de genade zal ten einde zijn, als ook de tijd van de Gemeente van God hier op aarde afgelopen is. Meteen daarna zal God uit het volk Israël trouwe getuigen doen opstaan die binnen hele korte tijd het evangelie van het Koninkrijk over de hele wereld zullen verkondigen. De kern van dit evangelie zal zijn: 'Bekeer u, belijd uw zonden en wend u van harte tot God. Maak u klaar om Christus als Koning te ontvangen, als Hij in Israël Zijn intrede doet en Zijn heerschappij aanvaardt'. Johannes de Doper verkondigde overigens hetzelfde evangelie (zie Matt. 3:1-12), hoewel zijn getuigenis al gauw verworpen en hijzelf onthoofd werd. Ook Christus Zelf verkondigde dit evangelie en bevestigde de verkondiging ervan door vele tekenen en wonderen (Matt. 4:23).

wordt ons ook meegedeeld hoe deze periode tot een einde zal komen. God zal namelijk een vijandig leger in het land brengen, dat in Jesaja 28:15 als 'de alles wegspoelende gesel' wordt betiteld, die door het hele land zal trekken en het land in alle hevigheid zal treffen (vgl. Jes. 28:18-22). Kenmerkend is de uitdrukking 'vast besloten' (vers 22), die we al in Daniël 9:27 tegenkwamen. We vinden deze uitdrukking ook in Jesaja 10:23, waar zij wordt gebruikt voor een aloude vijand van Israël: Assyrië. God zal deze vijand toestaan om in de eindtijd nog een keer Israël binnen te vallen. Dit is het begin van de laatste gebeurtenissen.

Advertentie

Leefregels voor christenen

Werner Mücher

In dit boekje gaat de auteur kort in op 24 bijzondere aanwijzingen van Paulus in Romeinen 12. Hij wekt ons ertoe op deze aanbevelingen zelf te *overdenken* – en bovenal om ze te *doen*.

ISBN: 9789070926694

4,90 Euro

Vreemd vuur

Hugo Bouter e.a.

Je mag natuurlijk in deze eindtijd bidden om herleving en opwekking, maar er is een gevaar dat samengaat met sommige charismatische leringen. Het is het introduceren van 'vreemd vuur', iets dat niet van God afkomstig is.

ISBN: 9789491797316

4,90 Euro

Het verband geeft echter aan dat de Israëlieten die kunnen zien. Zij mogen geen afbeeldingen maken van vogels in de lucht, of van een dier of voorwerp op de aarde, en ook niet van een dier of voorwerp in het water. De Israëlieten konden geen vis zien die onder de aarde zwom, maar wel een vis in de zee en de rivieren (zie ook Deut. 4:16-18).

Aangezien de wateren in Egypte en in het Sinaïgebied zich op een lager niveau bevinden dan het land, liggen ze 'onder' de aarde, in de zin van: onder het niveau van het landoppervlak. Dat kan leiden tot een vertaling als 'de wateren onder aan het land' of 'de wateren die lager liggen dan het land'. Iets eerder wordt hetzelfde voorzetsel gebruikt voor de Israëlieten bij de berg. Daar past alleen de vertaling 'onder aan de berg' en niet 'onder de berg' (Deut. 4:11).

Uitspansel

Hoe moeten we de Bijbelse uitspraken dan uitleggen? Het woord 'raqia', dat 'firmament' of 'uitspansel' betekent, is afgeleid van een werkwoord dat 'uitspreiden' betekent. Het is niet nodig om daarbij aan een vaste koepel te denken. In Genesis 1:6 is de functie van het uitspansel de wateren te scheiden. Dit kan goed opgevat worden als de scheiding tussen het water op aarde en het water in de wolken. Het uitspansel is de plaats waar de hemellichamen zichtbaar zijn en de vogels vliegen (vs. 20). De beschrijving is vanuit het gezichtspunt van de waarnemer op aarde. In vers 8 worden het uitspansel en de hemelen gelijkgesteld.

Te statisch

Aan de tekeningen van het Israëlitische wereldbeeld liggen diverse onjuiste overtuigingen ten grondslag. Zoals de veronderstelling van de invloed van een Babylonisch wereldbeeld, een late datering van het boek Genesis en de onjuiste aanname dat de volken in de oudheid tot de middeleeuwen toe dachten dat de aarde plat was. Ook strijden de gemaakte tekeningen met alledaagse waarnemingen. De voorstellingen zijn te statisch en doen geen recht aan beeldspraak.

Uit de bespreking van de argumenten blijkt dat de Bijbel geen verouderd wereldbeeld heeft, maar vooral de taal van de waarneming gebruikt. De Bijbel is niet geschreven in onze wetenschappelijke taal, maar wel van belang voor onze wetenschapsbeoefening.

Dit artikel is een samenvatting van zijn lezing zaterdag 13 februari 2016 bij de opening van het Logos Instituut. Het artikel is met toestemming van de auteur overgenomen uit het Refomatorisch Dagblad. De volledige bronvermelding luidt: [Paul, M.J., 2016, Aarde is niet plat in de Bijbel, Refomatorisch Dagblad Puntkomma 45 \(266\): 14-15.](#)

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... *groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma [AcrobatReader®](#) (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl